

POSTANOWIENIE

14 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 14 czerwca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa J. K. i A. K.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o ustalenie i zapłatę,
na skutek skarg kasacyjnych obu stron
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 2 czerwca 2022 r., VI ACa 238/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej
w W. do rozpoznania;**
- 2. przyjmuje skargę kasacyjną J. K. i A. K. do rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 2 czerwca 2022 r. wniósł pozwany Bank S.A. w W., zaskarżając ten wyrok w części, wnosząc o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie co do istoty sprawy przez zmianę wyroku w tym zakresie i oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne:

- 1) Czy sąd powszechny w ramach kryteriów, jakimi powinien kierować się w procesie oceny abuzywności postanowienia umownego oraz skutków uznania

postanowienia umownego za abuzywne, stosownie do art. 385¹ § 1 k.c. oraz art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (dalej: „dyrektywa 93/13”), ma również obowiązek dokonania oceny możliwości dalszego obowiązywania umowy, uwzględniając przy tym treść pozostałych postanowień umowy oraz czynności i zachowań konsumenta związanych z zawarciem i realizacją umowy, stosownie do reguł wykładni oświadczeń woli stron w rozumieniu art. 65 § 1 i 2 k.c.?

2) Czy w sytuacji, gdy w dacie dokonania przez sąd powszechny oceny abuzywności postanowienia umownego oraz skutków uznania postanowienia umownego za abuzywne (data orzekania), w związku ze zrealizowaną przez strony w formie aneksu zmianą treści umowy, zmieniło się również brzmienie postanowienia umownego w taki sposób, że nie ma już ono charakteru abuzywnego, a stwierdzenie abuzywności postanowienia umownego w jego pierwotnym brzmieniu może skutkować upadkiem (unieważnieniem) całej umowy, to stosownie do reguł wykładni oświadczeń woli stron w rozumieniu art. 65 § 1 i 2 k.c. nie powstaje po stronie konsumenta skutek w postaci niezwiązania go tym postanowieniem umowy (w jego pierwotnym brzmieniu), ewentualnie niezwiązania go pozostałymi postanowieniami umowy – art. 385¹ § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 i to niezależnie od woli niezwiązania umową, która została wyrażona przez konsumenta?

W odpowiedzi na skargę pozwanego, powodowie wnosili o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie SN z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie

uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia SN: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02; z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08).

Sformułowane przez skarżącego zagadnienia prawne nie czynią zadość przytoczonym wyżej wymaganiom. Skarżący nie wskazał argumentów prawnych, które prowadziłyby do rozbieżnych ocen w zakresie sformułowanych zagadnień prawnych. Nie wykazał również, dlaczego dotychczasowy dorobek orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, na który w sposób obszerny powołuje się w uzasadnieniu skargi, jest niewystarczający do ich rozstrzygnięcia. Taka konstrukcja skargi, ignorująca aktualne orzecznictwo, które odpowiada na stawiane przez skarżącego pytania, musi budzić stanowczy sprzeciw. Co więcej, wskazane w skardze liczne orzeczenia przekonują o tym, że sformułowane przez skarżącego zagadnienia nie są nowe, ale zostały już poddane wnikliwej i wielopłaszczyznowej analizie.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skarg kasacyjnych do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanego banku do rozpoznania.